

Mijn passie

tovert een glimlach op hun gezicht

Met humor iemand een beter gevoel over zichzelf geven. Dat is wat Pippa, Esmeralda, Henk en Anita doen. Ze maakten van hun passie hun werk en zetten zich voor de volle honderd procent in om anderen blij en gelukkig te maken.

PRODUCTIE & TEKST: RENÉE BROUWER | BEELD: MARK UYL | VISAGIE: CARMEN GONZALEZ

‘Op een speelse manier leer ik vrouwen te vieren wat ze hebben’

Pippa Pinuppins (1972) is een creatieve duizendpoot. Als burlesque artiest, auteur, spreker en trainer zet ze vrouwen in beweging om hun levenslust te (her)vinden en vanuit passie te gaan leven.

“Laatst gaf ik tijdens een vrijgezellenfeest een burlesque workshop. De aanstaande bruid was een jonge vrouw en haar overgrootmoeder kwam helemaal los tijdens de les. Dit tot grote verbazing van haar achterkleindochter want zij zat toch veel strakker in haar vel? Lachend hoorde ik het aan. Het was precies waar de uitdagende en uitnodigende dansstijl burlesque om draait: je losmaken van wat anderen van je vinden en doen waar je je zelf goed en sexy bij voelt. En of je nou 20 of 90 jaar bent: elke vrouw kan het, zolang je jezelf maar geen restricties oplegt.

Mijn burlesque lessen zijn altijd heerlijke verkleedfeestjes. Door middel van kostuums, attributen en sensuele dansbewegingen leer ik vrouwen uit hun comfortzone te komen en hun vrouwelijkheid en sensualiteit te ontdekken en uit te dragen. En het opvallende is: de oudere generatie voelt zich hierin vaak een stuk vrijer dan de jongere vrouwen. Wellicht omdat zij in de jaren 60 ook de seksuele revolutie hebben meegemaakt. Het lijkt wel alsof er tegenwoordig een omgekeerde revolutie gaande is. Wat ik in mijn werk vooral merk, is dat er in veel vrouwen een kramp zit. Ze proberen voortdurend in de plooi te blijven door zich te focussen op alles wat er beter, mooier en sexier aan hen kan, maar hierdoor raken ze juist de verbinding met zichzelf kwijt. Zo ontzettend zonde. Wat ik dus kortgezegd doe, is deze vrouwen weer uit de plooi halen. Op een speelse manier laat ik ze inzien hoe ze kunnen vieren wat ze hebben. In de praktijk houdt dit in dat ik bijvoorbeeld tegen mijn cursisten zeg dat ze mooi en goed

zijn zoals ze zijn. Ook leer ik ze hoe ze lekker kunnen flirten, goed kunnen doorademen en uitbundiger kunnen lachen. Want als je dat doet, voel je je écht lekkerder in je vel zitten en gaat alles veel meer stromen. Je voelt je bijvoorbeeld aantrekkelijker en je seksualiteit gaat erop vooruit.

Zelfacceptatie wil ik het overigens niet noemen – dat vind ik zo’n saai woord. Het gaat veel meer om het vieren van jezelf. Volledig tot expressie durven te komen en te zijn wie je echt bent. Hier richt ik me niet alleen als burlesque artiest op maar ook als schrijver en trainer. Ik zet mensen – en in het bijzonder vrouwen – graag in beweging om hun levenslust te hervinden. Seks is hier een belangrijk onderdeel van. Zo neem ik vrouwen met mijn boeken *Epische erotiek*; *De seksuele schreeuw van de vrouw* en *Een met de bron* mee in een opwindende, erotische ervaring, omdat ze zich hierdoor nog meer vrouw voelen.

Je kunt zoveel extase met je lichaam bereiken. Dat is in veel culturen bekend maar toch raakt deze kennis in de westerse wereld steeds meer op de achtergrond. Daarom is het mijn missie om mensen bewust te maken hoe ze op veel vrijere manieren in extase kunnen komen. Dat kan met burlesque, transdansen, maar ook door heel simpel even lekker met de billen te schudden. Als burlesque artiest maak ik van elk optreden een ware theatershow. Dat werkt zó bevrijdend. Vooral als het publiek meelacht en joelt, geeft dit een geweldige kick. Mensen blij maken, vind ik het mooiste wat er is.

Hoewel ik altijd enorm geniet van de burlesque shows, zou ik me in de toekomst graag wat meer willen richten op het auteurschap en het geven van trainingen. Ik heb tijdens mijn vele reizen zoveel prachtige mensen uit verschillende culturen ontmoet, het lijkt me enorm inspirerend om alles wat ik van hen over een vrijer en gelukkiger leven heb geleerd aan anderen door te geven.”

Meer weten? Pippapinuppins.com ►

Esmeralda Kleinreesink
(1973) weet als stand-upcomedian hoe ze mensen aan het lachen krijgt. Daarnaast helpt ze als pitchcoach iedereen binnen anderhalf uur een geweldige pitch te schrijven, zodat ze vol energie en zelfverzekerd een uitzonderlijke performance kunnen neerzetten.

“Sinds mijn 18de maakte ik om de twee jaar een lijstje met wat ik later graag wilde worden. Op elk lijstje stond ‘cabaretier’, want ik heb vaak veel te vertellen en doe dat het liefst met humor. Toch deed ik er lange tijd niks mee. Ik werkte als militair en was tevreden met mijn carrière binnen Defensie. Helaas overleed vierenhalf jaar geleden plotseling mijn man Bert. Het gebeurde zo onverwachts, opeens stond mijn hele leven op z’n kop. Na zijn overlijden volgde een verhuizing en tijdens het opruimen kwam ik mijn lijstjes weer tegen. Dat was het moment dat ik dacht: hier moet ik nu echt iets mee gaan doen. Door Bert had ik gezien hoe snel het leven kon gaan, dus waarom zou ik nog langer wachten? Eind 2017 schreef ik me in voor een cursus stand-upcomedy bij het Comedy Café in Amsterdam. En vanaf het moment dat ik op het podium stond wist ik: dit was wat ik moest gaan doen. Na de cursus mocht ik samen met medecursisten optreden voor een publiek van zestig tot zeventig man. Erg spannend, maar gelukkig ging het goed. Met mijn *stage character* (een militair van de luchtmacht) kreeg ik de lachers op mijn hand. Wat ik alleen niet wist, was dat ik mijn teksten op de comedianstafel had laten liggen. Een schoonmaker – toevallig een oud-militair – vond ze en moest er heel erg om lachen. Enthousiast vroeg hij de opname van mijn optreden op bij de eigenaar van het café en dat was weer de manager van cabaretier Javier Guzman. Tja, mijn leven hangt van toevalligheden aan elkaar. Voordat ik het wist,

werd ik gebeld of ik naar een show van Javier wilde komen om hem te ontmoeten. Nou, dat wilde ik wel... Omdat Javier vond dat ik talent had, vroeg hij me als zijn voorprogramma mee op tour langs verschillende defensielocaties. Een geweldige kans, waar Defensie mij alle ruimte voor gaf. Stand-upcomedy is voor mij de ultieme podiumkunst. Waar een cabaretier nog een heel verhaal kan vertellen, heb je als stand-upcomedian maar één zin voor de inleiding en één zin voor de punch. En de punch, die is superbelangrijk, want als je ook maar één woord verkeerd zegt, wordt er niet gelachen. Je krijgt dus onmiddellijk feedback en dat is soms best confronterend. Vooral de avonden waarop het niet lekker gaat zijn vreselijk. Maar ook die moet je meemaken. En de voorstellingen waarbij het publiek juist wel heel erg geniet, maken veel goed. Die voelen echt als een *high*. Inmiddels is het alweer vier jaar geleden dat ik de cursus stand-upcomedy deed. Na veel voor alleen de ervaring te hebben opgetreden, zou ik in maart 2020 eindelijk voor het eerst betaald worden voor al mijn shows. Helaas strooide corona roet in het eten. Erg balen, maar daardoor kon ik mijn werk als pitchcoach wel verder uitrollen. Door Defensie was ik namelijk voor deze functie gevraagd, zodat ik iedereen op de werkvloer kon helpen om met een fantastische pitch zijn of haar ideeën met de top te delen. Alles wat ik daarvoor gedaan had, zowel mijn werk als militair en als stand-upcomedian, kwam met het pitchcoachen samen. Sinds oktober 2020 werk ik daarom fulltime als zelfstandig pitchcoach. In anderhalf uur tijd help ik anderen een geweldige pitch te schrijven zodat ze vol energie en zelfverzekerd hun verhaal kunnen doen. Geweldig om te doen, want het is echt mijn passie om mensen te enthousiasmeren en te coachen. En of dat nou op een podium is of in een persoonlijkere setting, dat maakt mij niet uit. Als ik ze maar kan laten stralen!”

Meer weten? Depitchcoach.nl ►

‘De avonden waarop mijn publiek geniet, voelen voor mij als een high’

**‘Een lach van een
ziek kind kan heel
bevrijdend zijn’**

Henk de Wit (1969) is CliniClown. Met zijn alter ego Bums zorgt hij ervoor dat zieke kinderen, kinderen met een beperking en mensen met dementie weer even zichzelf kunnen zijn.

“Als ik de kamer van een ziek of verstandelijk beperkt kind binnenloop, stem ik me altijd direct op hem of haar af. Waar is hij of zij in geïnteresseerd? En wat voor avontuur gaan we samen beleven? Soms begeef ik me al binnen een minuut op een groot piratenschip. De andere keer baan ik me als ontdekkingsreiziger een weg door het oerwoud. Het is maar net waar een kind behoefte aan heeft. Met z’n tweeën spelen we een spel waarbij niets moet en alles mag. Het belangrijkste is dat het kind even helemaal zichzelf kan zijn. Hij of zij bepaalt de regels en ik volg. Vaak improviseer ik met mijn ukelele liedjes, maar ik leg hem ook net zo makkelijk weg. Of ik zet hem in als ‘verrekijker’ of ‘walkietalkie’. En het mooie is: alle kinderen die ik tegenkom willen spelen, hoe ziek ze soms ook zijn. Want vooral dan vergeten ze even al hun zorgen en gaan ze helemaal mee in het moment dat ik samen met hen mag delen. Het is fantastisch om te zien hoe een lach van een ziek kind ook voor de ouders of andere familie heel bevrijdend kan zijn.

Sinds 2009 werk ik in instellingen en ziekenhuizen als CliniClown Bums. Een vrolijke durfal die voor alles openstaat en zelf ook wel tegen een grapje kan. Het was een bewuste carrièreswitch. Daarvoor was ik jarenlang werkzaam als stedenbouwkundige maar daar haalde ik geen voldoening meer uit. In de weekenden was ik al veel bezig met clownerie en theater en op een gegeven moment dacht ik: zou een professionele overstap naar clownerie in combinatie met zorg iets voor mij zijn?

Ik was zelf vader van een verstandelijk beperkt kind – mijn oudste dochter Noortje, nu 23 jaar – en wist dus uit ervaring dat het geven van extra zorg mij goed paste. Daarom besloot ik de gok te wagen. Ik auditeerde bij de CliniClowns en werd aangenomen!

Al snel begon ik als CliniClown Bums te werken in een instelling voor kinderen met gedragsproblemen en verstandelijke beperkingen. Allemaal Noortjes als het ware, ik vond het heel bijzonder dat ik ze zich gewoon weer even kind kon laten voelen. Een van de kinderen die ik niet snel zal vergeten, was Kees. Pas 13 jaar, maar met een lengte van twee meter een beer van een vent. Door zijn verstandelijke beperking was Kees snel overprikkeld en niet goed te handhaven in de groep. Hierdoor zat hij met zijn begeleiders voortdurend in isolatie. Best schrijnend, want Kees was ook maar een kind. Tijdens onze eerste ontmoeting was ik nog voorzichtig maar toen ik merkte dat er een klik was, werd het spel wat vrijer. Kees hield van ruige dingen en ik speelde veel met hem buiten. Een wilde ‘politie-boef-achtervolging’ met Nerfpistolen eindigde vaak in een crime-scène of een begrafenis van mij of mijn maatje. Hiermee konden we de rust terugbrengen bij Kees. Het was zo mooi dat met hem te doen. Ik kan oprecht zeggen dat ik veel van mijn werk hou. Toegegeven: sommige situaties zijn zwaar. Als CliniClown bezoek ik ook dementerende ouderen en ernstig zieke en stervende kinderen. Maar zoals mijn collega dit een keer mooi zei: ik mag wel meeleven maar hoeft niet mee te lijden. Het gaat namelijk niet om mij. Tijdens het spelen ben ik echt met het spel bezig. Er zijn wel eens dagen dat ik minder goed in mijn vel zit, maar door mijn werk voel ik me dan vaak vanzelf weer beter. Bums is de lichte versie van mezelf en ik ben ontzettend dankbaar dat ik dankzij hem echt iets kan betekenen voor anderen die dat nodig hebben.”

Meer weten? Cliniclowns.nl ►

Anita Mulder (1960) wil taboes bespreekbaar maken met haar humoristische typetje 'Alie van de Taboebalie'. Achter haar gezellige balie vol kusjes en hartjes staat ze voor iedereen open voor een goed gesprek.

“Van jongs af aan kom ik op voor mensen die worden uitgespuugd door de maatschappij omdat ze anders zijn dan de doorsnee mens. Het feit dat zij om wat voor reden dan ook door velen niet geaccepteerd werden, trok ik mij altijd enorm aan. Jarenlang werkte ik daarom in de hulpverlening en na een periode van ziekte schoolde ik me in 2010 om tot coach. Hierin specialiseerde ik me in een best moeilijke doelgroep: mensen wiens seksuele behoeften anders waren dan gemiddeld. Je kunt hierbij denken aan hetero getrouwde mannen en vrouwen die eigenlijk homo-seksueel of lesbisch zijn, mensen die aan BDSM (Bondage & Discipline, Dominantie & Submissie en Sadisme & Masochisme, red.) doen, maar ook aan transgenders. Bij deze laatste groep draait het natuurlijk niet per se om bepaalde seksuele behoeften maar toen ik net mijn coachingspraktijk begon, durfden er maar weinig mensen voor hun geaardheid uit te komen. Waar ze vooral tegenaan liepen, waren de vervelende taboes die er omheen hingen. En dat waren nog niet eens alleen de taboes vanuit de buitenwereld maar ook de taboes die zij zichzelf oplegden. Want zo hoorden ze toch niet te zijn? Om hen te helpen zichzelf meer te accepteren en ze te laten inzien dat er niks mis met ze was, besloot ik mijn coaching daarop te richten. Samen met een vriend die de kleinkunstacademie had gedaan, bedacht ik het typetje 'Alie van de Taboebalie'. Een gezellige tante achter een balie vol kusjes en hartjes met wie je alles kunt bespreken en die je ook aan het denken zet. In die periode ontmoette ik iemand van een organisatie die feesten organiseerde voor

de LGBT-community en hij vond Alie van de Taboebalie helemaal geweldig. Hij vroeg of ik een keer op zijn events wilde komen en dat leek me wel wat.

De eerste keer dat ik met mijn balie op een feest ging staan, had ik direct een mooi open gesprek met een jongeman. Hij vertelde dat hij die dag aan zijn ouders had verteld dat hij transgender was. Ik was verder de enige die het wist en hij voelde zich zó opgelucht toen ik zei hoe goed ik het van hem vond dat hij het had durven bespreken. Door de glimlach op zijn gezicht beseftte ik dat het werkte. Als Alie van de Taboebalie kon ik op een heel luchtige manier mensen niet alleen een luisterend oor bieden, maar ook de bevestiging geven dat ze het goed deden. Ze waren niet gek of anders maar gewoon prima zoals ze waren. En ik zag en begreep ze.

Sindsdien ging ik op meer events en festivals staan. Elke keer weer had ik de meest bijzondere gesprekken. Zo was er eens een meisje dat vertelde dat ze aan automutilatie had gedaan. Ze liet daarbij haar littekens zien en door de manier waarop ze het zei, kon ik opmaken dat deze periode al achter haar lag. Ze had het verwerkt en was trots op hoe ze eruit was gekomen. Lachend knuffelde ik haar terwijl ik haar vertelde hoe prachtig haar armen waren. Kijk, zo kan het ook. Het zijn vaak de kleine dingen die een grote positieve impact op iemand kunnen hebben.

Als Alie stel ik met humor bepaalde dingen aan de kaak. Door Alies gezellige verschijning trek ik vaak ook meteen de aandacht. Dan laat ik bezoekers op een kaartje schrijven welke taboes zij graag bespreekbaar willen maken en doordat ik dingen bij naam noem, voelen ze zich gezien. De mond met rits is daarbij mijn belangrijkste boodschap: doe je mond open, vertel en schaam je niet. Ik wil mensen absoluut niet veranderen, dat kan ook helemaal niet. Maar wat ik wél kan doen, is anderen aan het denken zetten. Een mening kun je altijd bijstellen, als je er maar voor openstaat.”

Meer weten? Anitamulder.nl ■

‘Doordat ik dingen bij naam noem, voelen mensen zich gezien’

Eerst zien dan geloven? Bekijk het filmpje op Zin.nl/glimlach